

VÖRÖS ISTVÁN

Ádám és Éva

Ádám és Éva története
 igaz. De ki Ádám, ki
 Éva, mi az, hogy történet,
 és mi az, hogy igaz?
 Ádám még nem férfi,
 Éva még nem nő – nem
 is emberek persze,
 kezdetlények,
 félsejtűek, akikből
 összeadódott a platóni
 gömbember:
 az első sejt. Az első
 sejtek milliói.
 Ádám és Éva története
 inkább összeadás
 és számolás.
 De ha se Ádám,
 se Éva, se történet,
 akkor igaz se.
 Nemigaz se. Hazugság
 se, tévedés se, túlzás
 se. Ádám és Éva
 története igaz.

Mi, az utókor

Milyen lesz az utókorunk?
 Éhes kutyaszájjal liheg mögöttünk.
 De nem lát meg. Dühös és erős állatok kora. Kor?
 Az állatoknak sosem volt kora.
 A korokat mi csináltuk. Alig tartottak valameddig.
 Ahogy a háborúkat is mi. Alig értek
 néha véget. Mi lesz velünk, ha véget ér
 az utolsó kor is? Kor nélkül maradunk,
 mint az atomkor és atomháború
 túlélője marad meztelenül, mikor
 elkopik az utolsó ruhája.
 A kor nélkül maradtak ideje
 nem ismeri az időt. Az utókor a kort.
 Milyen voltunk mi utókornak?
 Hát nem jobbak semmivel.
 A világ már most se létezik.

A méz

Talán csak legenda.
Rovarlábon összehordott
virágpor? Államba szerveződött
rovarok?

Talán csak álom.
Mikor semminek sincs
íze, még a keserű sem
hihető, nemhogy az édes.

Talán csak hasonlat.
A sűrűre, töményre,
nehezen élvezhetőre,
amiben mégis van
valami rabul ejtő.

Talán csak utópia.
Hatszögletű raktárakat
építő, nem nélküli
csodalények. Az ember
álma önmagáról.

Talán csak a lehetetlen.
Átlátszó, aranysárga, finom
és réműletes.

Az üregiember

A légy egyre szaporább,
a méh eltűnt. A nyúl egyre
szaporább, az őz eltűnt.
A bogánccs egyre szaporább,
a sárgabarack eltűnt,
a galamb egyre szaporább,
az őszapó eltűnt. Egyre kevesebb
faj egyre több példánya.
Szúnyogfelfő a strand
fölött, pirányaraj a vízben,
még jó, hogy az ötven
fokban úgyse tud senki
kijönni lakólyukából.
Ház egyre kevesebb,
középület egyre kevesebb.
Az üregiember füle
enyhén megnyúlt,

orra alatt kíváncsi
bajusz, mellyel érzékeli
a történelem hangulatváltásait,
szeme egy másik világra
szegeződik, néha piros,
néha aranysárga.

A közös ismeretlen

A gyerek minél jobban
hasonlít az anyjára
vagy az apjára, annál inkább
igyekszik eltávolodni majd,
ha kirajzolódik tulajdonságaiból
egy karakter, tőle, a szülőtől
messze, túl jón és rosszon,
túl hihetőn és hihetetlenen,
lelki és szellemi szokásokon.
Nem akar olyan lenni, amilyennek
te hiszed magad, amilyen te
szeretnél lenni, amilyennek
mutatod magad. Azt csak
képnek látja, és ő, pont ő,
már más képet mutatna. Kép,
kép, kép vagy te. Azt hitted,
jellem. Jó és rossz tulajdonságok
összege. De nem. Csak kép, kép,
kép, más, mint a fotóid, más, mint
a más. Más, mint az azonos.
Csak a gyereked ismer.
És az ismeret harag. Ha kis
időt adsz hozzá: megbocsátás.